

Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția 00433 / 06.12.2019 și pentru admitere la publicare în volum tipărit

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
OS	COCEAN, Pompei, FILIP, Sorin. Geografia regională a României. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană. 2008.
OA	COCEAN, Pompei. Geografie. Geografia regională a României. Proiectul pentru Învățământul Rural : program postuniversitar de conversie profesională pentru cadrele didactice din mediul rural : specializarea geografie: forma de Învățământ ID - semestrul I. Ministerul Educației și Cercetării. 2005. ISBN 973-0-04097-4.
P01	p.024:01 - p.025:00
P02	p.190:01 - p.192:26
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul initial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Argumentarea calificării faptei de plagiat

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și mențiunarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	☒
2.	Preluarea identică a unor pasaje dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și mențiunarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri dintr-o operă autentică publicată, fără mențiunarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor poze dintr-o operă autentică publicată, fără mențiunarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele dintr-o operă autentică publicată, fără mențiunarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterior publicate, prin includerea unui nou autor fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterior publicate, prin excluderea unui autor din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și mențiunarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	☒
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice dintr-o operă autentică publicată, fără mențiunarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele dintr-o operă autentică publicată, fără mențiunarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	

Actualizat la 1 decembrie 2019.

Notă: Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

Constatarea faptei de plagiat istoric adică fapta de plagiat care se referă la scrisori care au fost deja aduse la cunoștința publicului este posibilă când sunt îndeplinite simultan cerințele ca:

- a. Condiția de preluare neconformă prin care, în scrierea plagiată, se pot identifica fragmente care nu sunt delimitate în mod explicit și pentru care nu există nici o indicație explicită a provenienței ca referință bibliografică.
- b. Există o însușire explicită prin care fragmentul preluat apare într-o altă scriere, dată publicității ulterior scrierii autentice, sub numele unei persoane care o revendică în mod implicit ca fiind a sa și/sau că este publicată pentru prima oară.

23.234
2008.16

POMPEI COCEAN

SORIN FILIP

GEOGRAFIA REGIONALĂ A ROMÂNIEI

BCU Cluj-Napoca

GEOGR 2009 00119

PRESA UNIVERSITARĂ CLUJEANĂ
2008

Referenții științifici:

Prof. univ. dr. Virgil Gârbacea
Conf. univ. dr. Wilfried Schreiber

2001

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COCEAN, POMPEI

Geografia regională a României / Pompei Cocean, Sorin Filip.
- Cluj-Napoca : Presa Universitară Clujeană, 2008

Bibliogr.

ISBN 978-973-610-799-3

I. Filip, Sorin

913/4983

© 2008 Autorii volumului. Toate drepturile rezervate.
Reproducerea integrală sau parțială a textului, prin orice mijloace, fără acordul autorilor, este interzisă și se pedepsește conform legii.

Universitatea Babeș-Bolyai
Presă Universitară Clujeană
Director: Codruța Săcălean
Str. Hasdeu nr.51
400371 Cluj-Napoca, România
Tel./fax: (+40)-264-597.401
E-mail: presa_universitara@casynet.ro
<http://www.editura.ubbcluj.ro/>

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Trebuie să constatăm, uneori cu o nedisimulată dezarmare, seducția exercitată asupra multor geografi, dar și negeografi, de fenomenul regionării. Majoritatea absolută a celor dintâi o fac din nevoia împlinirii demersului științific propriu, indifferent de ramura sau subramura geografică în care și-au cantonat investigațiile (fizică sau umană, geomorfologie, hidrologie, biogeografie, climatologie, geografie populației sau așezărilor, geografie politică, geografie economică, geografia turismului etc. Împlinire ce vizează conturarea unor teritorii cu însușiri și funcții specifice, discrite de cele limitrofe.

Există însă și o grupă, e drept, mai restrânsă, de iubitori ai caroiajului cu orice preț, (veniți cu predilecție din sfera politicului sau patronați de aceasta), preocupăți de delimitarea de "regiuni autonome" sau "ținuturi" căt se poate de nostalgie unde principiile științifice ale operațiunii în sine sunt deliberat omise. Mai mult, a purcede la regionarea unui teritoriu pe care nu-l cunoști în detaliile structurii și funcțiilor sale prin percepție directă, aşa cum procedează numeroși autori din afara Geografiei (politicieni, economisti, sociologi, urbanisti, ingineri) presupune un mare risc pentru finalizarea cu succes a întreprinderii respective. De aici și până la a motiva eventualele erori prin grosimea liniei trasate de instrumentul folosit nu e cale lungă și, istoria ne dovedește, că ea a fost adeseori parcursă.

Teritoriul României, ca de altfel și cel al altor țări, și-a avut de-a lungul vremii regionaliștii săi. Mai mult sau mai puțin cunoscători ai principiilor regionării în sine, mai mult sau mai puțin atașați rigorii științifice și deontologiei domeniului. În general, există o bogată și pertinentă bibliografie, centrată pe regionarea fizico-geografică (deși și aici diversitatea opțiunilor poate pune la îndoială criteriile). Explicabilă, înainte de orice, prin aderența îndelungată la conceptele *regiunilor naturale*, descrise de Paul Vidal de la Blache și discipolii săi. Regiunile morfologice delimitate de cunoscuți geografi precum Vintilă Mihăilescu, Tiberiu Morariu, Victor Tufescu, Alexandru Savu, Valeria Velcea, Grigore Posea

etc., sunt un bun câștigat dar, în perspectiva metamorfozei continue a științei regionale, insuficient. Într-o perioadă a pragmatismului științific evident, pe care o parurge Geografia în ansamblul ei, iar Geografia Regională în special, orientarea spre valențele practice a impus și impune alte criterii și scopuri ale regionării. Trecând prin deja depășitele conceptual "regiuni antropice", "regiuni economice", ținta este ajungerea la "*regiunile sistem funcțional*", la acele "*regiuni de proiect (de program) cu însușiri sistemicе*" capabile de a reliefa mutațiile rapide din cîmpul politic, economic și social.

Este de la sine înțeles că delimitarea regiunilor sistem presupune noi criterii, menite să surprindă interacțiuni, conexiuni, vectori polivalent orientați, dinamici spațiale complexe. A susține coeziunea teritorială (un conglomerat de elemente și relații de ordin natural, economic, social, mental, tehnologic sau environmental) și dezvoltarea durabilă.

Lucrarea de față vă propune, în premieră, o regionare sistemică, funcțională a teritoriului României. La baza elaborării ei veți regăsi cele mai noi paradigmă ale științei regiunilor și, mai ales, aplicarea lor în spațiul real al "terenului" adjudecat, prin prisma prerogativelor proprii științei celor patru învelișuri terestre, înainte de oricine altii, de geografi. O regionare care, fără a fi considerată imuabilă, încearcă să ofere tuturor celor care sunt interesați de decupajele teritoriale un model de realizare a acestora astfel încât entitățile conturate să reprezinte organisme spațiale vii, lipsite de praguri inerțiale și disfuncții, cu o efervescentă a dezvoltării asigurată.

Apreciem, de asemenea, că prin acest studiu, Școala de Geografie Regională de la Cluj Napoca, ale cărei premise se regăsesc în concepția și opera iluștrilor noștri înaintași: George Vălsan, Emmanuel de Martonne, Tiberiu Morariu, Sabin Opreanu, Alexandru Savu, Virgil Gârbacea își adjudecă un veritabil corolar. Întregit și susținut, aidoma unor trainice contraforturi, de introspecțiile dedicate celor 18 țări din România, elaborate de totatăția tineri regionaliști și aflate în curs de susținere ca teze de doctorat și de publicare, dar și de alte contribuții din cîmpul teoretic sau aplicativ al acestei efervescente ramuri fundamentale a Geografiei actuale.

2. BUCOVINA

Baza naturală de susținere

Bucovina este o regiune cu un caracter determinant istoric, dar care se circumscrise unui teritoriu polarizat de un singur centru major, care este municipiul Suceava, fără praguri și disfuncții în desfășurarea vectorilor de forță, astfel încât alcătuiește și astăzi un sistem viabil. Dacă există, totuși, o discontinuitate ea se datorează circumstanțelor geopolitice, partea nordică a Bucovinei, cu cel mai important centru urban al acestei provincii istorice românești, orașul Cernăuți, fiind anexată de URSS și revenind actualmente Ucrainei.

Baza de susținere a sistemului teritorial este compusă dintr-un relief variat în care munții, podișul și depresiunile generează un peisaj cu numeroase posibilități de interacționare cu factorul antropic. Aceasta datorită anumitor particularități morfologice (văi largi și depresiuni extinse, culmi aplatizate, versanți domoli) ce ridică indicele de favorabilitate al utilizării terenurilor.

Astfel, rama vestică a regiunii se suprapune culmii munților *Maramureșului* și *Suhardului*, respectiv versantului estic al *Munților Rodnei* și cel nordic al *Călimanilor*, aliniament montan cu rol de limită tranșantă spre regiunile învecinate de la vest. Structurile cristaline vechi ale primelor trei masive și vulcanismul intens al Călimanilor explică altitudinile care frecvent depășesc 2000 m, aflate la originea etajării bio-pedogeografice complexe (de la pădurile de foioase la pajiștile alpine, de la luvisolurile depresiunilor la districambosolurile sau litosolurile crestelor și culmilor finale). Aici este cuibărită *Depresiunea Dornelor*, un spațiu de tip „țară” cu o veche populare și cultură materială și spirituală. A doua treaptă de relief montan, de mai joasă altitudine, este cea a obcinelor (*Oncina Mestecănișului*, *Oncina Feredeu* și *Oncina Mare*), culmi domoale a căror înălțime, aidoma unor trepte, scade de la vest (1588 m în Vf. Lucina) la est (460 m la Păltinoasa). Adaptarea reliefului la structură a generat culmi de tip jurasian, separate de culoarele largi ale Moldovei, Moldoviței și Humorului. Obcinele dețin atritivele munților destinați unei urmăzări intense. Ele mărginesc spre nord *Culoarul văii Moldovei* în care se asociază o serie de bazinete depresionare precum Pojarata, Câmpulung Moldovenesc, Vama, Molid, Frasin și Gura Humorului, intens populate. Spre aceeași unitate gravitează și cele două masive situate în grupa Centrală a Carpaților Orientali, respectiv *Giumalăul* și *Rarăul* a căror funcție peisagistică și atraktivitate turistică este recunoscută.

Spre est se desfășoară Podișul Sucevei, cu altitudini de 450-600 m, sculptat în depozite sarmatiene, nivelat și fragmentat în plan minor, în perimetru căruia, pe Valea Sucevei, s-a individualizat, prin eroziune fluvială, Depresiunea Rădăuți. Culmile acestuia, orientate predilect pe direcția nord-vest - sud-est (Dealul Ciungi, 689 m; Dealul Boiștea, Dealul Dragomirnei) trec frecvent în platouri structurale monoclinale cu o fragmentare redusă, ceea ce le ridică indicele de utilizare agricolă. Pe frontul cuestelor s-au grefat organisme torrentiale și alunecări de teren favorizate de prezența rocilor moi (argile, nisipuri).

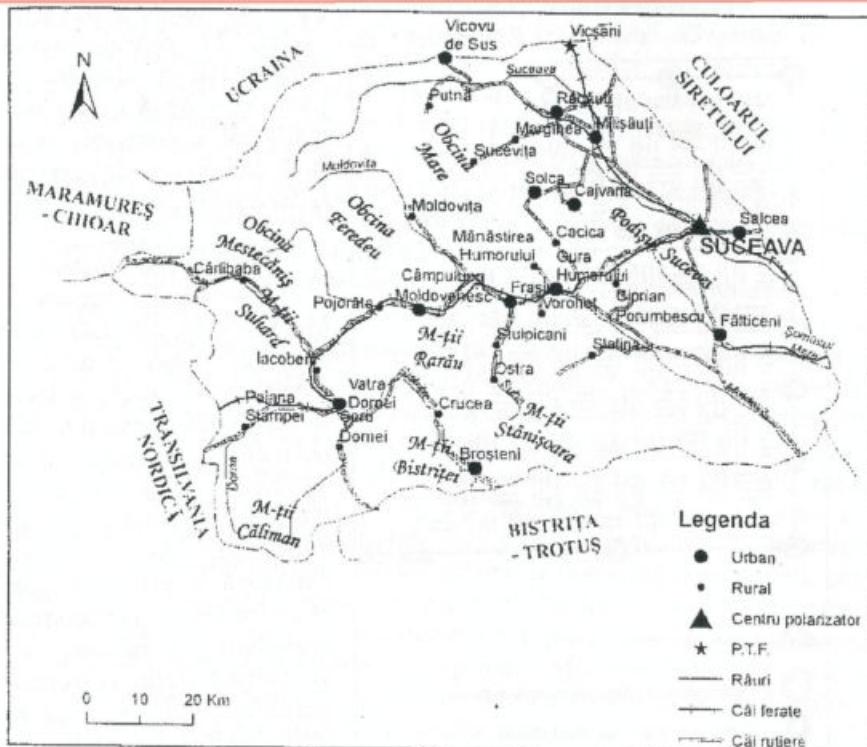

Fig. 6. Regiunea Bucovina

Cele două trepte majore de relief, munjii și podișul, precum și orientarea nord-sud a principalelor culmi, determină o serie de particularități climatice între care se înscrie influența pregnantă scandinavo-baltică ce afectează îndeosebi părțile mai joase. Rezultă un climat răcoros și umed, cu zăpezi bogate și vânturi din direcția nord - nord-est. Pe culmile înalte ale

18. BĂRĂGANUL

Baza naturală de susținere

În majoritatea absolută a regionărilor geografice ale teritoriului țării noastre, Câmpia Română este nominalizată ca o unitate de sine stătătoare, pornindu-se de la însușirile morfologiei sale care au devenit criteriu fundamental al delimitării. Într-adevăr, uniformitatea componentei morfologice în plan major (la scară minoră însă diferențierile sunt mult mai frecvente) și o anumită formă de utilizare economică (cea agricolă) au fost considerate ca argumente suficiente pentru ca tot teritoriul dintre ieșirea Dunării din Defileul de la Porțile de Fier și confluența Prutului cu fluviul, la vest și est, dintre Lunca Dunării la sud și contraforturile Podișului Getic și Subcarpaților la nord să fie integrat unei singure entități regionale. Aceasta, desigur, în contextul în care regiunea nu este privită ca o construcție sistemică, în care aspectele fizionomice prevalează în raport cu cele funcționale.

Cu totul alta este situația în etapa actuală de dezvoltare a științei celor patru învelișuri terestre, când cercetătorul geograf este chemat să deslușească și să explice cauzal structura organismului teritorial respectiv. Câmpia Română, cea mai vastă unitate de relief de acest tip din țară, se divide în mai multe regiuni funcționale (Oltenia Sudică, Regiunea Metropolitană București, Bărăganul, Dunărea de Jos) sau își atașează o serie de subunități regiunilor învecinate (Curbura, Muntenia de Nord-Vest) în corelație cu poziția și orientarea liniilor de forță ale teritoriului respectiv.

Bărăganul devine astfel o entitate regională suprapusă unui compartiment al unității majore și anume *Câmpiei Bărăganului*, desfășurată între Dunăre la sud și câmpiiile de subsidență din partea nordică. Din punct de vedere morfologic ea prezintă un relief tabular de mare uniformitate, în care cele două râuri principale, Ialomița și Călmățuiul și-au sculptat văi meandrate pe ale căror maluri s-au format dune de nisip rezultat din deflația intensă a depozitelor fluviatice. Cuvertura groasă de loess a jucat rolul unui mediu prielnic fenomenelor de dizolvare, tasare și sufoziune generatoare de microforme de relief specific: crovuri, padine, depresiuni, nișe de sufoziune etc. Culoarele celor două râuri, deși au albii puțin adânci, în raport cu înălțimea reliefului înconjurător, a condus la subdivizarea unității în două compartimente și anume *Bărăganul Ialomiței*, situat între Dunăre și Ialomița și *Bărăganul Călmățuiului*, situat la nord, între Ialomița și Călmățui. În partea sudică a urâtăii, fluviul

Dunărea și-a modelat o luncă largă ale cărei lacuri și bălti (cea mai vastă fiind Balta Ialomiței) au fost în mare parte desecate și transformate în terenuri agricole.

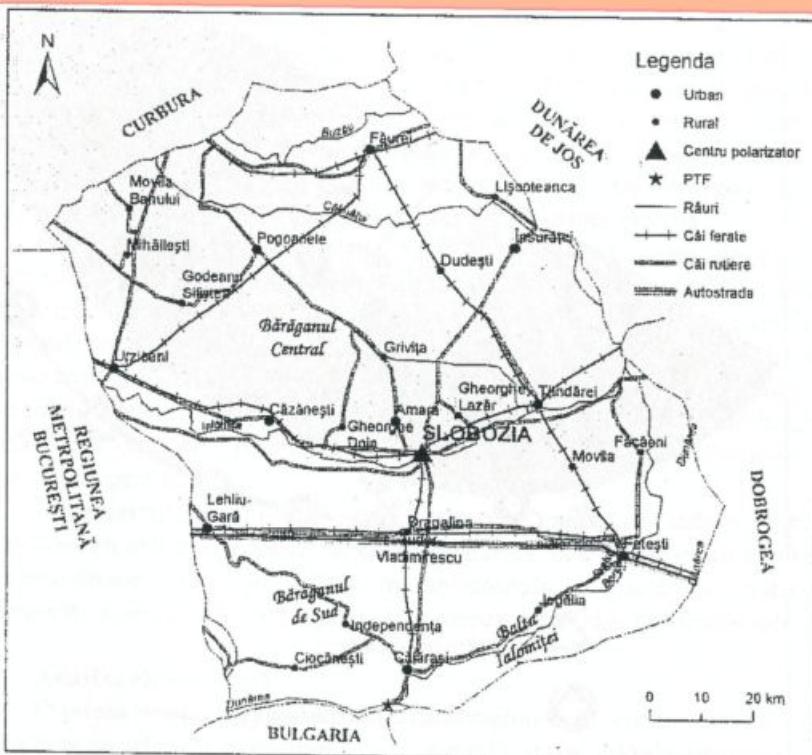

Fig. 93. Regiunea Bărăgan

Mersul anual al elementelor meteorologice, înscrie teritoriul Bărăganului în climatul de câmpie joasă, temperat continental cu tendințe de ariditate. Precipitațiile, principalul indicator al gradului de ariditate, scad sub 450 mm medie anuală, vara înregistrându-se frecvent perioade de secetă cu 30-45 zile fără aport hidric. Sub influența anticlonului siberian de iarnă cad zăpezi bogate pe care crivățul le spulberă și le troienește generând dificultăți în circulația regională. Temperaturile medii sunt ridicate, întreaga regiune fiind încadrată între izotermele de 10 și 11°C. Vara apar zile toride, când temperaturile depășesc 30°C. Influенța climatică estică este generalizată. O consecință a nebulozității scăzute este radiația solară puternică și numărul ridicat al orelor de strălucire a soarelui (peste 2000 anual) cu efecte deosebite în turismul de agrement și curativ.

Resursele de apă ale regiunii sunt răspândite inegal. Cea mai mare cantitate o conține, desigur, Dunărea care constituie limita sudică și sud-estică. Prin ramificația ce a dus la individualizarea Bălții Ialomiței ea pătrunde în interiorul teritoriului și poate deveni o sursă de alimentare pentru scopuri agricole sau industriale. Al doilea râu ce străbate regiunea axial este Ialomița, în vreme ce Călmățuiul are rezerve de apă limitate ce scad mult în anotimpul estival, iar Buzăul se regăsește pe un scurt sector în nord-est. Ca veritabile rezervoare de apă dulce funcționează limanele fluviatice formate de-a lungul Dunării și al Ialomiței. Apele subterane se află la adâncimi mari, sub cuvertura groasă de loess.

O trăsătură hidrografică a Bărăganului, dată de climatul arid și circulația ascendentă a apelor subterane în condițiile evaporației intense, este cea a apariției lacurilor sărate localizate fie în formele negative de tip bazin închis formate prin tasare și dizolvare în loess (crovuri, padine), fie

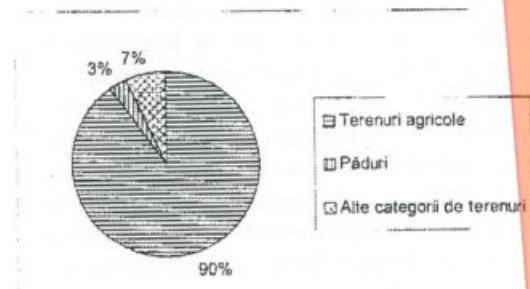

Fig. 94. Structura fondului funciar în regiunea Bărăgan, în anul 2000

Cunoscut, în epociile anterioare, prin ciulinii săi care, înaintea introducerii în cultură a vastelor terenuri defineau peisagistic câmpia, Bărăganul aparține din punct de vedere al vegetației stepei tipice. Plantele adaptate condițiilor climatice mai restrictive sub aportul cantității de precipitații, a secelor frecvente, din clasa gramineelor alcătuiau vechile pajiști, azi intrate în exploatare agricolă intensă. În Balta Ialomiței și de-a lungul râurilor se dezvoltă zăvoaie cu specii iubitoare de umiditate (salcie, plop, arin, papură).

Corelația dintre tipul de vegetație și compoziția faunei este evidentă, rozătoarele dominând net celelalte specii. Un element faunistic de notorietate este dropia, o specie pe cale de dispariție datorită restrângerii drastice a biotopului său natural și vânătorii necontrolate. Declarată fiind ca monument al naturii protecția sa este, cel puțin legal, asigurată.

din evoluția vechilor limane fluviatice a căror legătură cu râul colector a fost definitiv întreruptă. Astfel sunt Lacul Amara, Strachina, Tătaru, Fundata, Gălățui. Un atribut curativ remarcabil al Lacului Fundata îl reprezintă cele 1,1 milioane m^3 de nămol terapeutic depozitat în cuveta sa.